

Ensemblet i slutbilledet af »Uproar!« - fra venstre Troels Hagen Findsen, Ole Håndsbæk Christensen, Bebe Risenfors, Nina Kareis, Pete Livingstone og Amia Miang.
Foto: Bjarne Stæhr

Dadaismens blomsterbørn

TEATER: »Kunsten kan indeholde kimen til oprør« mente dadaisterne for 100 år siden. Det er godt at minde folket om, mener Livingstones Kabinet i dag.

Anmeldelse

Teater

Af Knud Cornelius

Den musikalske, dobbeltsprogede teatergruppe, der bærer Pete Livingstones navn, har de seneste tre-fire gange hyldet det oprør, som bevægelsen dadaisterne skabte lige efter 1. Verdenskrig. Billedkunstnere, musikere, optrædende fandt dengang sammen om at slå på tromme for kunsten som en mulighed, ja, selve kimen til oprør mod den skrække-

lige forvaltning af verden, som lige var bevist. Klokken var faldet i slag til noget nyt – der var gået spøgelse gennem Europa, men folket havde en verden at vinde, og kun nonsens syntes at være stærkere end krigsgalskaben.

Kunsten tog sære retninger, bl.a. ført op af Marcel Duchamp, der lod en urinal ytre sig, så en sådan pissoir-kumme er selvfølgelig også med i »Uproar!«, der indeholder nye og gamle tekster – af gruppen selv, af dadaisterne Tristan Tzara og Kurt Schwitters og af kommunisterne Karl Marx og Friedrich Engels. Det hele truttet i gang af de seks optrædende med en provokerende sørgemarch over torvet foran Øksnehallen til Warehouse 9 i en af Kødbyens tidligere staldlænger, og så gælder det ellers om at holde ørerne stive. Uden at fortrække en mine, men med rullende øjne, skifter enetaler og ensembleoptrin til afvekslende musikalsk akkompagnement, og bagefter kan man forlade teatret med smil om munden og tænke: »De var nu ikke så tossede, de gamle oprørere«.

Dadaisterne var paradoksernes folk, så i en af monologerne siger Nina Kareis: »Alt, hvad jeg kommer til at sige, er løgn. Det, jeg lige sagde, er sandt«. Hm, fangede I den?

Oprørets nødvendighed

Forestillingen er en aparte kabaret i gammel stil med barokke indfald og frygtløs konsekvens. Fra begyndelsen er alle i kedeldragter, men de ender i gammeldags badetøj med overdådig blomsterhovedpynt. Og stadig stenansigter.

Stilen er afvæbnende, fremførelsen urokkelig, musikken taktfast marcherende, dekorationerne udfordrende, helhedsindtrykket charmerende på snart engelsk, snart dansk, hele tiden drilsk og tankevækkende. Datidens blomsterbørn hædres på kærlig vis i håb om, at nutidens velbjergede folkemængde vil fatte lidt af oprørets nødvendighed.

Kareis (Livingstones Kabinet i Warehouse 9 under Husets Teater, Kødbyen, København - varighed: 1 time og 10 min. Opføres til den 14. oktober)

»Uproar! - en flugt ud af tiden« af og med Livingstones Kabinet, iscenesat af Nina